

10

ໄລຍະໃນການພັດທະນາແຜນງານຄ້າປະກັນການບູກຜັງແຫ່ງຊາດ: ພາບລວມບົດແນະນຳ

Translated from the 10 Phases in Developing a National Crop Insurance Program: Guide Overview and Farmer-Level Demand for Insurance Survey

Disclaimer: This is an unofficial translation and provided for reference only.

10 Phases in Developing a National Crop Insurance Program: Guide Overview and Farmer-Level Demand for Insurance Survey, 2016.

To find the original version of the guideline please visit the ASEAN Secretariat website, <https://asean.org/> or download at <https://asean-crn.org/relevant-asean-guidelines-on-land-use/>.

The translation has been produced with the support of the Climate Smart Land Use in ASEAN (CSLU) project, funded by the German Ministry for Economic Cooperation and Development and implemented by the Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ).

In cooperation with

ຮັບຮອງທີ່ກອງປະຊຸມ AMAF ຄັ້ງທີ 39 (28/9/2017)

10

ໄລຍະເວລາໃນການພັດທະນາແຜນງານຄຳປະກັນການປູກຝັງແຫ່ງຊາດ: ພາບລວມບົດແນະນຳ

ນີ້ແມ່ນບົດແນະນຳຂັ້ນຕອນສຳລັບລັດຖະບານໃນອະນາຄົດ ທີ່ຈະພິຈາລະນາກ່ອນທີ່ຈະເປີດຕົວໃນໂຄງການຄຳປະກັນການປູກຝັງແຫ່ງຊາດ ທີ່ ທົບທວນຄືນສຳລັບການບັບປຸງໂຄງການໃນປະຈຸບັນ. ບົດແນະນຳ 10 ໄລຍະນີ້ ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອກອງປະຊຸມແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ກ່ຽວກັບ ເຄືອຂ່າຍຄວາມຕ້ານທານສະພາບອາກາດ ອາຊຽນ (ASEAN-CRN) ກ່ຽວກັບ ນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິພາບ ໃນການສົ່ງເສີມການຄຳປະກັນດິນຟ້າອາກາດກະສິກຳ ເພື່ອເພີ່ມທະວີຄວາມຍືດຢຸນໃນອາຊຽນ, ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນວັນທີ 16- ວັນທີ 18 ສິງຫາ 2016 ທີ່ນະຄອນ ໂຮຈິມິນ, ຫວຽດນາມ.

ຄູ່ມືນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກໂຄງການ G4INDO, ໄດ້ຮັບທຶນຈາກອົງການອະວະກາດແຫ່ງຊາດຂອງເນເທີແລນ. ທ່ານນາງ Laura Johnson Blair ທີ່ປຶກສາ ອິດສະລະ ທັງເປັນຫົວໜ້າໃນການພິມແຜ່ແຜ່ເອກະສານສະບັບນີ້ ແລະ ທ່ານ Emilio Hernandez ຈາກ ອົງການອາຫານ ແລະ ການກະເສດ ຂອງສະຫະປະຊາຊາດ (FAO) ແລະ ທ່ານ Chee Koon Ong ຈາກ SwissRe Singapore ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເອກະສານສະບັບນີ້.

ວາລະການແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ຂອງອາຊຽນ-CRN ກ່ຽວກັບ ການຄຳປະກັນດິນຟ້າອາກາດໃນຂະແໜງກະສິກຳ ຈັດຂຶ້ນໂດຍອົງການ Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH, ໂດຍຜ່ານໂຄງການບ່າໄມ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (FOR-CC) ຂອງໂຄງການອາຊຽນ-ເຢຍລະມັນ ກ່ຽວກັບ ການຕອບສະໜອງຕໍ່ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ (GAP-CC) ແລະ ໄດ້ຮັບທຶນຈາກກະຊວງການຮ່ວມມື ດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການພັດທະນາລັດຖະບານກາງເຢຍລະມັນ. ASEAN-CRN ແມ່ນໄດ້ຮັບການສ້າງ ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດາປະເທດສະມາຊິກອາຊຽນ (AMS) ຢູ່ໃນທ່າທີ່ດີກວ່າເກົ່າໃນການດັດປັບຂະ ແໜງກະສິກຳຂອງຕົນໃຫ້ເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ເພີ່ມຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນ ດ້ານການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຂອງຕົນ.

ໄລຍະທີ 1. ການປະເມີນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນເບື້ອງຕົ້ນ ກ່ຽວກັບ ການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ

- a) ການສົນທະນາເບື້ອງຕົ້ນພາຍໃນພາກສ່ວນລັດຖະບານ ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈ ກ່ຽວກັບ ການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ ເພື່ອກຳນົດຄວາມຕ້ອງການສຳລັບໂຄງການດັ່ງກ່າວ. ການສົນທະນາເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເວົ້າເຖິງຍຸດທະສາດການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດ້ານດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ຄວາມຍືດຍື່ນຂອງລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນ, ການປ່ຽນແປງຂອງຄວາມກົດດັນຂອງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນຕໍ່ກັບກະສິກຳຂອງປະເທດ ແລະ/ຫຼື ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະນຳໃຊ້ການບໍລິການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຢ່າງເປັນທາງການ ໃຫ້ແກ່ການປ່ອຍສິນເຊື້ອຊົນນະບົດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ.
- b) ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ຕາງໜ້າພາກເອກະຊົນ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໂດຍກົງ ຫຼື ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກໂຄງການຄຳປະກັນ. ສ່ວນຫຼ້າຍແລ້ວ, ຜູ້ຕາງໜ້າພາກເອກະຊົນໃຫ້ທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດຈະເຮັດໃຫ້ໂຄງການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ, ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ແລະ ບັນລຸຜົນກະທົບທີ່ມີຈຸດປະສົງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ບັດໂຈນາເຂົ້າຈາກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຂອງເອກະຊົນໃນໄລຍະນີ້ ຈະມີຄຸນຄ່າໃນການກຳນົດຕົວກຳນົດສຳລັບການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້.
- c) ການກຳນົດເປົ້າໝາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງ ສຳລັບການສົ່ງເສີມການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ ແລະ ເຄື່ອງມືຫຼຸດ ຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຢ່າງເປັນທາງການ ທີ່ໂອນຄວາມສ່ຽງໄປສູ່ອຸດສາຫະກຳຄຳປະກັນພາກລັດ ຫຼື ເອກະຊົນ. ຜະລິດຕະພັນປະຄຳປະກັນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສ້າງການປົກປັກຮັກສາເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍການຕອບໂຕ້ການປ່ຽນແປງຂອງ ດິນຟ້າອາກາດຂອງລັດຖະບານໃນບັດຈຸບັນ, ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອໃນຊົນນະບົດ, ດ້ວຍເງິນອຸດ ໜູນທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າເປັນຕົ້ນ.
- d) ເມື່ອມີແນວຄວາມຄິດທີ່ກວ້າງຂວາງ, ເປີດຕົວກຸ່ມວິຊາການທີ່ມີຫຼາຍພາກສ່ວນ. ຄະນະວິຊາການນີ້ອາດຈະປະກອບມີສະມາຊິກຈາກກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງກະສິກຳ, ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄຳປະກັນ, ບໍລິສັດຄຳປະກັນ, ກົມອຸຕຸນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ທີ່ບຶກສາດ້ານວິຊາການ, ຜູ້ນຳອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ (ຖ້າມີ).
- e) ຮັບປະກັນການສະໜອງທຶນສຳລັບການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ການພັດທະນາໂຄງການ ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນແຫຼ່ງຈາກພາຍໃນຂອງລັດຖະບານຈາກກະຊວງການເງິນ ຫຼື ກະຊວງກະສິກຳ ຫຼື ຖ້າຈຳເປັນ, ຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ. ທີ່ບຶກສາດ້ານວິຊາການພາຍນອກອາດຈະຮັບປະກັນໃນເວລານີ້ເພື່ອກວດກາ ແລະ ດຳເນີນການສ້າງຄວາມສາມາດ ໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້, ການພັດທະນາຜະລິດ ຕະພັນ, ການສ້າງຂະບວນການ ແລະ ການທົດລອງ.
- f) ກຳນົດໂຄງສ້າງການລາຍງານ ແລະ ກຳນົດເວລາ (ມີທ່າແຮງໂດຍບົດແນະນຳສະບັບນີ້) ສຳລັບກຸ່ມວິຊາການ.

ໄລຍະທີ 2. ບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງຂອງຊາວກະສິກອນ

ການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາໂຄງການ, ການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງກຳນົດການທີ່ສຳຄັນສຳລັບຜູ້ຖານຂອງໂຄງການ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການເກັບກຳຂໍ້ມູນລະດັບປະເທດ ແລະ ການສຳຫຼວດລະດັບຊາວກະສິກອນ ຊຶ່ງອາດຈະດຳເນີນໂດຍທີມງານສະເພາະ ທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍຄະນະວິຊາການແຫ່ງຊາດ ແລະ/ຫຼື ຈຸດປະສົງພາຍນອກທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການອາດຈະຖືກນຳມາໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອໃນການວິເຄາະ. ໂດຍວິທີທາງການ,

ທີມງານພາຍໃນປະເທດໄດ້ຮັບການແນະນຳຈາກຊ່ວຍຊານພາຍນອກ

ທີ່ຍັງສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງຄວາມສາມາດຂອງທີມງານຂັ້ນສູນກາງ

ທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນໂຄງການພັດທະນາຕະຫຼອດ 10 ໄລຍະ. ການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມທັກສະໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຕໍ່ໄປ

ແມ່ນສຳຄັນຕໍ່ກັບຄວາມຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວຂອງໂຄງການດັ່ງກ່າວ.

a. ການເກັບກຳຂໍ້ມູນຂັ້ນສູນກາງ

- i. ຂະແໜງກະສິກຳ – ຕົວຢ່າງ: ລະບົບຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າການປູກຝັງ ແລະ ລ້ຽງສັດທີ່ສຳຄັນ, ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການປູກຝັງ ແລະ ການລ້ຽງສັດ.
- ii. ຂະແໜງຄຳປະກັນ – ຕົວຢ່າງ: ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ, ການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງທີ່ມີຢູ່.
- iii. ຂະແໜງການເງິນ – ຕົວຢ່າງ: ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງລັດຖະບານໃນການກູ້ຢືມທາງດ້ານກະສິກຳ ແລະ ຊົນ ນະບົດ; ແລະ ສະຖາບັນການເງິນເອກະຊົນທີ່ສະເໜີໃຫ້ກູ້ຢືມແກ່ຊາວກະສິກອນ (ອັນນີອາດຈະລວມເຖິງຂະແໜງການທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ).
- iv. ມືຖື - ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ປະກອບການເຄືອຂ່າຍໂທລະສັບມືຖືທີ່ມີການເຂົ້າເຖິງຊົນນະບົດ.
- v. Index Data – ຕົວຢ່າງ ປະຫວັດສາດເວລາຂອງສະພາບອາກາດ, ຜົນຜະລິດ ແລະ ຂໍ້ມູນລາຄາ.
- vi. ການສຶກສາທີ່ມີຢູ່ໃນການປະເມີນການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳໃນປະຈຸບັນ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຂອງໂຄງການ.

b. ການສຳຫຼວດລະດັບຊາວກະສິກອນ -

ຈະຖືກດຳເນີນຢູ່ແຕ່ລະແຂວງເພື່ອຈາລະນາສຳລັບການຄຳປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳໃນຂະບວນການພັດທະນາ. ໂດຍເໝາະສົມແມ່ນມີຄະນະປະຕິບັດງານທີ່ມີການມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ການສົ່ງເສີມທ້ອງຖິ່ນ (ສຳລັບການປະສານງານ ແລະ ແບບສອບຖາມ) ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ແຕ່ລະແຂວງ/ເມືອງເລືອກຕັ້ງເພື່ອພົບປະ/ສຳພາດ/ສຳຫຼວດກຸ່ມຜູ້ຕາງໜ້າຊາວກະສິກອນ. ກ່ອນການດຳເນີນການສຳຫຼວດລະດັບຊາວກະສິກອນ, ຄວນເນັ້ນໃສ່ການສ້າງແບບສອບຖາມ ແລະ ການສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ຜູ້ສຳຫຼວດ, ຜູ້ທີ່ຈະດຳເນີນການສຳຫຼວດ. ຫົວຂໍ້ຂໍ້ມູນຂ້າງລຸ່ມນີ້ຄວນຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນການສຳຫຼວດນີ້. ໃນການສຳຫຼວດຕົວຈິງ, ຄຳຖາມຈະມີໃນປະໂຫຍກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີຕົວຢ່າງໃຫ້ໃນບາງສະຖານະການ.

ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ພະນັກງານປະຕິບັດການສຳຫຼວດປະຕິບັດຫຼາຍກວ່າການສົນທະນາ, ຖາມຄຳຖາມຕິດຕາມເພື່ອກວດສອບສະຖານະການທີ່ ແທ້ຈິງຂອງຊາວກະສິກອນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຖາມຄຳຖາມທີ່ຂຽນຂຶ້ນ. ການສຳຫຼວດນີ້, ນອກເໜືອຈາກຂໍ້ມູນດ້ານປະລິມານ, ກຳລັງຊອກຫາຄວາມຮູ້ດ້ານຄຸນນະພາບທີ່ຈະອີງໃສ່ໂຄງການສ່ວນໜຶ່ງ.

- i. **ຄົວເຮືອນຊາວກະສິກອນ ແລະ ການເຮັດໄຮ່** - ອາຍຸ, ອົງປະກອບຂອງຄົວເຮືອນ, ເນື້ອທີ່ປູກຝັງ, ຂອບເຂດປູກຝັງ, ສວນປູກເອງ/ເຊົ່າ/ແບ່ງບັນ, ໄລຍະເວລາຂອງລະດູການ, ຜິດທີ່ປູກ, ການເກັບກ່ຽວຫຼ້າສຸດທຽບກັບຜົນຜະລິດທີ່ຄາດໄວ້, ການເຫັນຕົງຂອງລາຄາ,

ການເງິນ/ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອສຳລັບວັດສະດຸສິ້ນເຂົ້າ ແລະ ແຮງງານ, ຕະຫຼາດພືດ. ຕົວກາງ, ການນຳໃຊ້ວັດສະດຸ ແລະ ຄວາມມັກຂອງອີທີ, ບ່ອນທີ່ຊື້ວັດສະດຸ.

- ii. **ຂໍ້ມູນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ** - ສາເຫດຫຼັກຂອງການເກັບກ່ຽວ/ຜົນລະບູກບໍ່ດີແມ່ນຫຍັງ (ຂໍ້ມູນເປັນໄປໄດ້: ໄພແຫ່ງແລ້ງ, ພາຍຸ, ຜົນທີ່ຕົກຜິດປົກກະຕິ, ພະຍາດ, ສັດຕູພືດ, ການເຫັນເຖິງຂອງລາຄາ, ສິນຄ້າຂາດຕະຫຼາດ, ອື່ນໆ), ການສູນເສຍຜົນຜະລິດສ່ວນຮ້ອຍ (ຖ້າມີ) ປະສົບກັບຫຍັງ. ລະດູການທີ່ຜ່ານມາ/ປີທີ່ຜ່ານມາ, ການປ່ຽນແປງຂອງສາເຫດຂອງຜົນຜະລິດຍ່ອຍທີ່ເໝາະສົມ, ປະຈຸບັນທ່ານຄຸ້ມຄອງແຕ່ລະຄວາມສ່ຽງເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ, ຍຸດທະສາດການຮັບມືກັບການສູນເສຍການເກັບກ່ຽວ/ຜົນກະທົບໃນລະ ດູການບຸກຕໍ່ໄປ.
- iii. **ຕົ້ນທຶນການຜະລິດ** - ທ່ານບູກໃນເນື້ອທີ່ດິນເທົ່າໃດເພື່ອບູກພືດຕົ້ນທຶນ; ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍແນວໃດໃນລະດູການທີ່ຜ່ານມາໃນການບູກເມັດພັນ, ບຸ້ຍ, ການກະກຽມທີ່ດິນ, ແຮງງານ, ສານເຄມີ, ການບູກພືດ, ການຂຸດຄົ້ນ, ການຕີ, ການບັນຈຸ, ການຂົນສົ່ງ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆ;
- iv. **ການຄ້າປະກັນທີ່ມີທ່າແຮງຂອງວັດຖຸບານ** - ຄວາມສ່ຽງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການຄຸ້ມຄອງ, ການຊົດເຊີຍຈະຖືກນຳໃຊ້ແນວໃດຖ້າການເກັບກູ້ທີ່ສູນເສຍ, ຖ້າການວົງທຶນກະສິກຳປົກປ້ອງສິ່ງທີ່ຈະເຮັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນກັບວັດສະດຸສິ້ນເຂົ້າ/ສິນເຊື້ອ/ ແລະ ອື່ນໆ, ຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບ ວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການເຂົ້າເຖິງຄ້າປະກັນ/ການບໍລິການ ຫຼື ໂຄງການໃດໆໃນປະຈຸບັນ. ຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ນຳໃຊ້.
- v. **ການນຳໃຊ້ໂທລະສັບມືຖື** - ການນຳໃຊ້ການສົ່ງຂໍ້ຄວາມ, ອິນເຕີເນັດໃນໂທລະສັບ, ການເຂົ້າເຖິງ/ການນຳໃຊ້ເງິນໂທລະສັບມືຖື, ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຕ້ອງການ/ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີທີ່ສຸດ.
- vi. **ທັດສະນະ ແລະ ປະສົບການຄ້າປະກັນ** - ຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນໃນປະຈຸບັນ/ອະດີດ, ທ່ານໄດ້ຍືນຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນທີ່ອາຍຸກ່ອນ, ປະເພດໃດແດ່ (ເຊັ່ນ: ສຸຂະພາບ, ຊີວິດ, ການບູກພືດ), ຄວາມສົນໃຈໃນຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນ, ຄວາມກັງວົນ ກ່ຽວກັບ ຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນ, ບໍລິສັດຄ້າປະກັນ/ອີທີທີ່ຕ້ອງການ.
- vii. **ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອ** - ປະຈຸບັນນີ້ທ່ານເອົາເງິນກູ້ບໍ່, ທ່ານມີກຸ່ມທ້ອນເງິນບ້ານ, ທ່ານມີບັນຊີທະນາຄານ, ທະນາຄານໃຫ້ເງິນກູ້ແກ່ຊາວກະສິກອນເພື່ອຕົ້ນທຶນການຜະລິດ, ເງື່ອນໄຂຂອງເງິນກູ້ເຫຼົ່ານີ້ມີຫຍັງແດ່, ທ່ານເຄີຍກູ້ຢືມເງິນຈາກສິນເຊື້ອທະນາຄານບໍ່, ມີເງື່ອນໄຂໃນການໄດ້ຮັບເງິນກູ້ຢ່າງເປັນທາງການອັນໃດ, ວັດຖຸບານສະເໜີໃຫ້ກູ້ຢືມການບູກພືດ, ທ່ານໄດ້ຮັບສິນເຊື້ອຈາກພໍ່ຄ້າກະສິກຳທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ຜູ້ວົງທຶນ, ດອກເບ້ຍເງິນກູ້ຈາກພໍ່ຄ້າ, ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບເງິນກູ້, ທ່ານຕ້ອງການການເຂົ້າເຖິງເງິນກູ້ຢືມຫຼາຍຂຶ້ນ, ທ່ານຕ້ອງການເງິນກູ້ຢືມເພື່ອວົງທຶນໃນກະສິກຳ ຫຼື ເພື່ອຈຸດປະສົງອື່ນໆ, ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດແຕກຕ່າງກັນຖ້າຫາກວ່າທ່ານສາມາດກູ້ຢືມເງິນ.
- viii. **ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ** - ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນທ້ອງຖິ່ນ, ການລວບລວມອື່ນໆໃນແຂວງ, ວິທີການຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ, ສະໜັກໃຈ ຫຼື ການເປັນສະມາຊິກພາກບັງຄັບ, ຂະໜາດ, ຜົນປະໂຫຍດຂອງສະມາຊິກ (ການເຂົ້າເຖິງໂຄງການ ຫຼື ການບໍ່ອນຂໍ້ມູນ ແລະ ອື່ນໆ).

ix. ແຜນງານຂອງລັດຖະບານ -

ແຜນງານຂອງລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນແນະໃສ່ຊາວກະສິກອນໃນເຂດພື້ນທີ່, ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນການເຂົ້າເຖິງ, ຄວາມຕ້ອງການເພື່ອເຂົ້າເຖິງຜົນປະໂຫຍດ, ທັດສະນະ ກ່ຽວກັບ ຄຸນນະພາບຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

c. ການວິເຄາະຂໍ້ມູນທີ່ເກັບກຳກັບຊາວກະສິກອນ ແລະ

ຂັ້ນສູນກາງເພື່ອກຳນົດຄວາມສ່ຽງທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະກວມເອົາ, ຜະລິດຕະພັນໃດທີ່ເປັນໄປໄດ້ໂດຍມີຂໍ້ມູນ ແລະ ຂໍ້ມູນຄວາມສ່ຽງ, ຊ່ອງທາງການແຈກຢາຍທີ່ມີທ່າແຮງ, ຮູບແບບການເຂົ້າເຖິງຊາວກະສິກອນ, ຕ້ອງການເງິນອຸດໜູນ ແລະ ການຈັດບຸລິມະສິດທີ່ດີທີ່ສຸດພາຍໃນລັດຖະບານ.

ໄລຍະທີ 3. ຄູ່ຮ່ວມມືໃນການຄ້າປະກັນ ແລະ ຂອບນິຕິກຳ

- a. ທົບທວນຄືນ, ຖ້າມີ, ປະຈຸບັນ, ກົດລະບຽບຂອງລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບ ຜະລິດຕະພັນການຄ້າປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ - ຫຼື ຄ້າຍຄືກັນ - ການຄ້າປະກັນ ແລະ ເຄື່ອງມືທາງດ້ານການເງິນທີ່ມີຢູ່ໃນບັດຈຸບັນສຳລັບຊາວກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍ. ຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນດັດຊະນີອາດຈະຕົກຢູ່ໃນຂອບລະບຽບການການເງິນປະເທດ.
- b. ອອກແບບໂຄງການສະຖາບັນສຳລັບການສະໜອງ ແລະ ຈຳໜ່າຍການຄ້າປະກັນກະສິກຳ. ໂຄງຮ່າງການນີ້ຕ້ອງປະກອບມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບ ວ່າການສະໜອງການຄ້າປະກັນຈະເຮັດຜ່ານບໍລິສັດຄ້າປະກັນສ່ວນບຸກຄົນ ຫຼື ຜູ້ຄ້າປະກັນ; ຜູ້ທີ່ຈະຮັບປະກັນຄວາມສ່ຽງ (ທ້ອງຖິ່ນ, ສູາກົນ ຫຼື ທັງສອງ); ແລະ ພາລະບົດບາດໂດຍກົງໃນການຄຸ້ມຄອງຄ້າປະກັນ/ລະບຽບການ/ການຄວບຄູມຂອງລັດຖະບານຈະປະ ຕິບັດ. ສະຖາບັນຕະຫຼອດສະຖາບັນດັ່ງກ່າວຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໄວ ແລະ ອາດຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກຊ່ວຍຊານສາກົນ, ນຳເອົາປະສົບການຈາກພາກພື້ນອື່ນໆ.
- c. ໃຫ້ອົງການຄຸ້ມຄອງການຄ້າປະກັນ ແລະ ພາກເອກະຊົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຂົ້າຮ່ວມໃນຄະນະເຮັດວຽກເພື່ອ ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບການເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ປັບປຸງລະບຽບການເພື່ອໃຫ້ການປະກັນກະສິກຳມີຢູ່ພາຍໃນປະ ເທດ, ມີຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການໃຫ້ແກ່ລະບຽບການໃໝ່. ອະນຸຍາດໃຫ້ບໍລິສັດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ລວມທັງຄົນກາງຄ້າປະກັນ ໄດ້ຮັບໃບອະນຸຍາດຢ່າງເໝາະສົມ. ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຂອງພາກເອກະຊົນສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກົງໃນຂະບວນການນີ້ເພື່ອຮັບປະກ ັນການກຳນົດລະບຽບການ ກ່ຽວກັບ ການຄ້າປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ ໃນທີ່ສຸດກາຍເປັນຂອບຄວາມເປັນໄປໄດ້ສຳລັບການຂະຫຍາຍຕົວໃນໄລຍະຍາວ ແລະ ອື່ນໆຂອງຂະ ແໜງການ.
- d. ທົບທວນຄືນບໍລິສັດຄ້າປະກັນທ້ອງຖິ່ນໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ບໍລິການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຄ້າປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ, ເຂົ້າໃຈຜະລິດຕະພັນໃນປະຈຸບັນໃນຕະຫຼາດ ແລະ ກຳນົດຄູ່ຮ່ວມງານຄ້າປະກັນທ້ອງຖິ່ນທີ່ດີທີ່ສຸດ - ອາດຈະເປັນບໍລິສັດຄ້າປະກັນຂອງລັດຖະບານເອງ.
- e. ປະເມີນບໍລິສັດຄ້າປະກັນທີ່ມີທ່າແຮງສຳລັບຄວາມສາມາດ ໃນການຮັບປະກັນຄືນຜະລິດຕະພັນຂອງລັດຖະບານທີ່ເປັນໄປໄດ້, ຄວາມຊຳນານດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບ ການກຳນົດ/ລາຄາຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນໄລຍະຍາວໃນການພັດທະນາຕະຫຼາດຄ້າປະກັນກະສິກຳໃນປະເທດ.
- f. ປຶກສາຫາລືກັບຜູ້ໃຫ້ທຶນທີ່ມີທ່າແຮງ ຫຼື ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາສາກົນ ກ່ຽວກັບ ການມີສ່ວນຮ່ວມດ້ານວິຊາການຂອງພວກເຂົາໃນການອອກແບບ ແລະ

ການເປີດຕົວໂຄງການຄຳປະກັນການປູກຜັງ ແລະ ການສະໜອງທຶນທີ່ມີທ່າແຮງຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ. ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວຕໍ່ເນື່ອງ, ມີການຕິດຕໍ່ພົວພັນທີ່ເໝາະສົມໃນໄລຍະ 1.

- g. ຮັບປະກັນຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການກວດສອບພະແນກລັດຖະບານ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມມືການປະຕິບັດທີ່ສຳຄັນທັງໝົດ/ບໍລິສັດ.

ໄລຍະທີ 4. ການສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ການເກື້ອໜູນແຫ່ງຊາດ

- a. ກຳນົດພາລະບົດບາດຂອງລັດຖະບານໃນໂຄງການຄຳປະກັນ, ລວມທັງກະຊວງໃດເປັນຜູ້ນຳພາ (ການປັບປຸງໂຄງສ້າງທີ່ວາງແຜນໃນໄລຍະ 1), ຊຸດແໜງການໃດມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກົງ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ (ພະນັກງານ ແລະ ອຸປະກອນ) ທີ່ຕ້ອງການ.
- b. ປະເມີນລະດັບການຄຳປະກັນ – ຫຼື ຫຼາຍລະດັບ – ຈາກຈຸນລະພາກ (ຊາວກະສິກອນສ່ວນບຸກຄົນຄຳປະກັນ), meso (ສຳລັບອົງການຈັດຕັ້ງ, ບໍລິສັດ, ໂຄງການ) ຫຼື ມະຫາພາກ (ການຄອບຄຸມຂອງທົ່ວປະເທດ ຫຼື ພາກພື້ນ). ວິທີການຄຳປະກັນນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຍຸດທະສາດການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງດ້ານສະພາບອາກາດທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຂອງລັດຖະບານ.
- c. ປຶກສາຫາລື ກຸ່ມກຸ່ມ ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ທ່າແຮງສຳລັບເງິນອຸດໜູນ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກຈ່າຍແນວໃດ ແລະ ຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວແມ່ນຫຍັງ - ເງິນອຸດໜູນຈະຫຼຸດລົງຕາມເວລາ.
- d. ບັງຄັບ ຫຼື ສະໝັກໃຈ – ຊາວກະສິກອນເລືອກເຂົ້າ ຫຼື ອອກຈາກການຄຸ້ມຄອງ ຫຼື ຕ້ອງການໃຫ້ຊາວກະສິກອນທັງໝົດ ຫຼື ຊາວກະສິກອນທັງໝົດທີ່ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຂອງລັດຖະບານອື່ນໆ (ສາມາດສະໜັບສະໜູນໄດ້ໂດຍການເລືອກຊ່ອງທາງການແຈກຢາຍ).
- e. ຮ່າງຂອບນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດໃໝ່ສຳລັບໂຄງການຄຳປະກັນ, ລວມທັງແຫຼ່ງທຶນ. ຄວາມຊຳນານດ້ານວິຊາການພາຍນອກຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາອາດຈະເປັນປະໂຫຍດໃນເວລານີ້, ຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຂອບທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນປະເທດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.
- f. ສ້າງງົບປະມານຕົວຊີ້ວັດສຳລັບໂຄງການທົບລອງ, ການປະຕິບັດປິທຳອິດ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າມີເງິນອຸດໜູນ, ຂອບເຂດທີ່ໃຊ້ເວລາຕໍ່ໄປອີກ ເພື່ອຮັບປະກັນທາງດ້ານການເງິນທີ່ມີຢູ່ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ປີ.

ໄລຍະທີ 5. ການພັດທະນາ, ການແຈກຢາຍ ແລະ ລາຄາຜະລິດຕະພັນ

- a. ໂດຍອີງໃສ່ການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ການສົນທະນາກັບຄູ່ຮ່ວມງານຄຳປະກັນທ້ອງຖິ່ນ, ກຳນົດການປູກຜັງເປົ້າໝາຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຄຳປະກັນໃນການທົດລອງ ແລະ ປິທຳອິດ, ຄວາມສ່ຽງທີ່ກວມເອົາ, ປະເພດຜະລິດຕະພັນ (ການຊົດເຊີຍ, ດັດຊະນີ) ແລະ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນສຳລັບຜະລິດຕະພັນເຫຼົ່ານັ້ນ.

- i. ການອອກແບບຜະລິດຕະພັນດ້ານວິຊາການ – ການຊົດເຊີຍ, ດັດຊູະນີ ຫຼື ປະສົມ (ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຜົນດີ, ຜົນເສຍ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂອງແຕ່ລະຄົນ). ຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ຄຳປະກັນ/ຜູ້ຄຳປະກັນຕໍ່ແລະ/ຫຼື ລັດຖະບານມີຄວາມຊຳນານໃນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ, ພັດທະນາຮູບແບບດັດສະນີ, ລາຄາຜະລິດຕະພັນ.
- b. ການລວບລວມຂໍ້ມູນ (ໄລຍະປະຫວັດສາດ 10-30 ປີ) ສຳລັບການພັດທະນາຜະລິດຕະພັນ ແລະ ລາຄາ - ອັດຕາສ່ວນການສູນເສຍປະຫວັດສາດທີ່ໃຫ້ຄວາມສ່ຽງທີ່ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ, ຂໍ້ມູນສະພາບອາກາດ/ຜົນຜະລິດສຳລັບຜະລິດຕະພັນດັດສະນີ.
ສຳລັບຜະລິດຕະພັນດັດສະນີດິນຟ້າອາກາດ, ປະກອບມີຫ້ອງການອຸຕຸນິຍົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ຫ້ອງການສະຖິຕິແຫ່ງຊາດໃນຄະນະວິຊາການເພື່ອຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຢ່າງງ່າຍດາຍ.
- c. ຕັດສິນໃຈວ່າຊາວກະສິກອນໃດສາມາດເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຖ້າມີຊຸດຍ່ອຍສາມາດເຂົ້າຫາການອຸດໜູນໃດໆ ກ່ຽວກັບ ຜະລິດຕະພັນ.
- d. ອີງຕາມລາຍລະອຽດຂອງຜະລິດຕະພັນ, ລາຄາຜະລິດຕະພັນສຳລັບປະເທດຢູ່ໃນເມືອງ ຫຼື ໜ່ວຍບໍລິການບໍລິຫານທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້.
ບໍລິສຸດທີ່ດີແມ່ນອີງໃສ່ການຄຳນວນຕົວເລກສະຖິຕິ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ມູນປະຫວັດສາດ ກ່ຽວກັບ ປະສິດທິພາບການປູກຝັງ. ໃຫ້ທາງເລືອກທີ່ຫຼາກຫຼາຍສຳລັບການປົກຫຸ້ມຂອງແບບດັ້ງເດີມ ແລະ ການປົກຫຸ້ມຂອງໄພພິບັດ, ລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຖີ່ປະຫວັດສາດການຈ່າຍເງິນ ສຳລັບເຂດທີ່ເລືອກເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຕັດສິນໃຈຂອງລັດຖະບານ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າແຕ່ລະຜະລິດຕະພັນຈະຈ່າຍເລື້ອຍໆທ້າຍໃດ. ອາດຈະຕ້ອງການຄວາມຊຳນານສາກົນ (ພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ) ເພື່ອສ້າງຄວາມສາມາດໃນບໍລິສັດຄຳປະກັນທ້ອງຖິ່ນ, ດ້ວຍລາຄາສຸດທ້າຍທີ່ເຮັດຢູ່ໃນລະດັບຜູ້ຄຳປະກັນຄືນ.
- e. ຖ້າມີເງິນອຸດໜູນ, ໃຫ້ລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບຂອງຊາວກະສິກອນທີ່ຄາດວ່າຈະຈ່າຍອອກຈາກກະເປົາ ຫຼື ຜ່ານຜະລິດຕະພັນທີ່ຫຸ້ມຫໍ່.
- f. ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ກຳນົດຊ່ອງທາງການແຈກຢາຍທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການຄຳປະກັນ - ເປັນໄປໄດ້ລວມທັງການເຊື່ອມໂຍງກັບສິນເຊື່ອກະສິກຳ, ຜະລິດຕະພັນຄຳປະກັນອື່ນໆ?, ສົມທົບກັບໂຄງການເງິນອຸດໜູນຂອງລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນ, ຜ່ານກຸ່ມຊາວກະສິກອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ຫຼື ອື່ນໆ.
- g. ຊອກຫາວິທີການທີ່ຈະໃຊ້ເຄືອຂ່າຍມິຖືໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງລະບົບການເງິນຜ່ານມິຖືສຳລັບການລົງທະບຽນຊາວກະສິກອນ, ການຈ່າຍເງິນຄ່າຕ່າງໆ, ການຈ່າຍເງິນຊົດເຊີຍ, ການຕະຫຼາດ ແລະ ການປັບປຸງໃນແຕ່ລະລະດູການ.
- h. ດຳເນີນການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຈາກທັດສະນະຂອງຊາວກະສິກອນ ໂດຍພິຈາລະນາຜົນກະທົບຂອງການຄຳປະກັນ/ຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດຖະບານອື່ນໆ ໃນລະດູການທີ່ມີການເກັບກ່ຽວທີ່ດີ, ການເກັບກ່ຽວໃນການສູນເສຍ 50% ແລະ ລະດູໄພພິບັດທີ່ມີການສູນເສຍຜົນຜະລິດ 90% (ຫຼື ລະດັບການສູນເສຍ. ພິຈາລະນາໃນປະເທດແມ່ນ ໄພພິບັດ). ລະດັບການສູນເສຍທີ່ອາດເປັນໄປໄດ້ເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຖືກກຳນົດໄດ້ ໂດຍຜ່ານການຕິດຕາມທາງດ້ານປະຈັກພະຍານໃນລະດັບປະເທດ ແລະ ໂດຍການປຶກສາຫາລືກັບບໍລິສັດຄຳປະກັນທ້ອງຖິ່ນ ກ່ຽວກັບ ຄວາມສ່ຽງຂອງພວກເຂົາ. ໃນການວິເຄາະ, ຄິດໄລ່ໂດຍອີງໃສ່ລາຍຮັບການເກັບກູ້/ທີ່ຄາດໄວ້, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄຳປະກັນໃນລະດັບຊາວກະສິກອນ (ເງິນອຸດໜູນຂອງລັດຖະບານໜ້ອຍລົງ) ແລະ ການບັນເທົາທຸກອື່ນໆຂອງລັດ ຖະບານທີ່ໄດ້ຮັບ.

ໄລຍະທີ 6. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຂະບວນການສ້າງ

- a. ແບ່ງພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຄູ່ຮ່ວມມືຢ່າງຈະແຈ້ງ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຮັດແໜ້ນແຮງຈູງໃຈໃຫ້ສຳເລັດ. ກຳນົດໂຄງການຄຸ້ມຄອງໂຄງການທີ່ຈະແຈ້ງ (ໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນໃນໄລຍະກ່ອນໜ້ານີ້), ສຳຄັນທີ່ສຸດ.
- b. ສ້າງຮ່າງ SOPs, ມີສ່ວນຮ່ວມທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການພັດທະນາດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - i. ການຕະຫຼາດ
 - ii. ການແຜ່ກະຈາຍ
 - iii. ການລົງທະບຽນລູກຄ້າ (ສຳເນົາແບບເຈ້ຍ ຫຼື ດິຈິຕອນ)
 - iv. ການເກັບຂໍ້ມູນທີ່ທັນສະໄໝ
 - v. ການເກັບກຳຂໍ້ມູນເພື່ອປະເມີນການສູນເສຍ
 - vi. ການປະເມີນການສູນເສຍໃນລະດັບພາກສະໜາມ (ສຳລັບການຊົດເຊີຍ) ຫຼື ຜ່ານຂໍ້ມູນດັດສະນີ
 - vii. ການແຈກຢາຍຄ່າຊົດເຊີຍໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນທີ່ປະສົບກັບການສູນເສຍ
 - viii. ຄວາມຄິດເຫັນພາກສະໜາມ ກ່ຽວກັບ ຄວາມສ່ຽງພື້ນຖານ (ສຳລັບຜະລິດຕະພັນດັດສະນີ)
- c. ສ້າງຍຸດທະສາດທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການຝຶກອົບຮົມຊາວກະສິກອນ/ສັງຄົມ, ການທົດລອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຂະຫຍາຍຂະໜາດ. ຈັດຮູບແບບເປັນແຜນທຸລະກິດທີ່ມີງົບປະມານປັບປຸງ (ປັບປຸງຈາກໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ).
- d. ສ້າງເອກະສານທີ່ຈຳເປັນທັງໝົດເພື່ອສະໜັບສະໜູນ SOPs, ເຊັ່ນເອກະສານນະໂຍບາຍຊາວກະສິກອນ.

ໄລຍະທີ 7. ການຝຶກອົບຮົມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາກສະໜາມ ແລະ ການສ້າງສັງຄົມຊາວກະສິກອນ

- a. ການພັດທະນາຄູ່ມືການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານພາກສະໜາມທີ່ຈະດຳເນີນການຝຶກອົບຮົມຊາວກະສິກອນ ແລະ ການຂາຍ.
- b. ສ້າງການສື່ສານ, ການຕະຫຼາດ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຊາວກະສິກອນ.
- c. ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມແບບເປັນລຳດັບ ແລະ ລະບົບຕ່ອງໂສ້ການຄຸ້ມຄອງແຕ່ຂັ້ນສູນກາງລົງຮອດບ້ານ ເພື່ອຮັບປະກັນການຕິດຕໍ່ສື່ສານ ແລະ ຄວາມສາມາດຊີ້ນຳພະນັກງານຂັ້ນບ້ານ.
- d. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຕິດຕາມການຝຶກອົບຮົມໃນລະດັບກຸ່ມຊາວກະສິກອນ (ຫຼື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກຳນົດໂຄງຊ່ອງທາງການແຈກຢາຍຄຳປະກັນທີ່ເລືອກ). ບັນທຶກລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຊາວກະສິກອນ/ກຸ່ມທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມທີ່ມີເປີເຊັນຕໍ່ສຳລັບການຄວບຄຸມຄຸນນະພາບ).
- e. ສະໜອງວິທີການກວດສອບຄຸນນະພາບໃນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສຳຫຼວດຄັດເລືອກຊາວກະສິກອນເພື່ອທົດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນອຸປະກອນທີ່ນຳສະເໜີ (ແບບສຳຫຼວດຜ່ານທາງໂທລະສັບ).

ໄລຍະທີ 8. ການທົດລອງ/ພິສູດຮູບແບບຂອງການວິເຄາະ ແລະ ການປັບປຸງ

- a. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ດຳເນີນການທົດລອງ ກ່ຽວກັບ ອົງປະກອບດ້ານວິຊາການຂອງຜະລິດຕະພັນ, ໂດຍສະເພາະກັບດັດສະນີຜະລິດຕະພັນ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າໄດ້ສຸມໃສ່ຄວາມສ່ຽງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ ແລະ ຖືກກະຕຸ້ນໃນເຫດການທີ່ຖືກຕ້ອງ.
- b. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂະບວນການທີ່ພັດທະນາຜ່ານຊ່ອງທາງການຈຳໜ່າຍທີ່ໄດ້ກຳນົດ, ລວມມີ: ການລົງທະບຽນຊາວກະສິກອນ, ການເກັບຂໍ້ມູນທີ່ທັນສະໄໝ/ໂອນໃຫ້ບໍລິສັດຄຳປະກັນທ້ອງຖິ່ນ, ການແຈກຢາຍເອກະສານນະໂຍບາຍ, ການທົບທວນຄືນ/ການປະເມີນການສູນເສຍ, ການໂອນເງິນຊົດເຊີຍ.
- c. ຖ້າມີເງິນອຸດໜູນ, ໃຫ້ລາຍງານຊາວກະສິກອນຜູ້ຄຳປະກັນ/ລາຍລະອຽດອື່ນໆ ໃຫ້ໜ່ວຍງານທີ່ຈ່າຍເງິນອຸດໜູນເພື່ອໂອນເງິນອຸດໜູນໃຫ້ບໍລິສັດຄຳປະກັນທ້ອງຖິ່ນ.
- d. ທົດສອບປະສິດທິພາບຂອງເທກໂນໂລຢີໃໝ່ເຊັ່ນ: ໂທລະສັບມືຖືສຳລັບການລົງທະບຽນ, ການເກັບຂໍ້ມູນທີ່ທັນສະໄໝ ຫຼື ການຈ່າຍຄ່າຊົດເຊີຍ.

ໄລຍະທີ 9. ທົບທວນຮູບແບບ, ຜະລິດຕະພັນ ແລະ ການປະສານງານກັບຄູ່ຮ່ວມງານ

- a. ປະຕິບັດການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນຂອງການທົດລອງ ເພື່ອກຳນົດສິ່ງທ້າທາຍ/ຈຸດອ່ອນໃນທົ່ວທຸກຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດ, ການປະສານງານຄູ່ຮ່ວມງານ ແລະ ການປະຕິບັດຜະລິດຕະພັນດ້ານວິຊາການ.
- b. ສຳພາດຊາວກະສິກອນ, ອຳນາດການບົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ແລະ ພະນັກງານຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເພື່ອເຂົ້າໃຈຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ເກັບກຳທັດສະນະ/ຄຳຄິດເຫັນ ກ່ຽວກັບ ອົງປະກອບແຜນງານເພື່ອປັບປຸງ.
- c. ສະເໜີ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບບັນດາຄະນະວິຊາການແຫ່ງຊາດ ເພື່ອປ່ຽນແປງ ແລະ ປັບປຸງໂຄງການທົດລອງກ່ອນການເປີດຕົວຢ່າງເຕັມຮູບແບບ. ໂດຍວິທີທາງການ, ມີຄວາມຍືດຫຍຸ້ນໃນບາງຂັ້ນຂອງຂອບນະໂຍບາຍ ກ່ຽວກັບ ປະເພດຜະລິດຕະພັນ, ຄວາມສ່ຽງ ຫຼື ຍຸດທະສາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ປັບປຸງໂຄງການ.
- d. ລາຍງານບົດລາຍງານຂອງຄະນະເຮັດວຽກກ່ຽວກັບການປັບປຸງໂຄງການ ເພື່ອໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ເຜີຍແຜ່, ລວມທັງບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນໃນທຸກມື້ ແລະ ວິທີທີ່ໂຄງການຂອງລັດຖະບານ ປະຕິບັດຕໍ່ການຮຽນຮູ້ເຫຼົ່ານີ້.

ໄລຍະທີ 10. ການວິເລີ່ມແຜນງານ ແລະ ການຍົກລະດັບຢ່າງເຕັມສ່ວນ

- a. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດໂຄງການສະບັບປັບປຸງ ແລະ SOPs ກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ.
- b. ສືບຕໍ່ດໍາເນີນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ຊາວກະສິກອນເປົ້າໝາຍ ແລະ ຕົວກາງອື່ນໆຂອງລັດຖະບານ ເພື່ອປັບປຸງຜະລິດຕະພັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
- c. ດໍາເນີນການກວດສອບປະຈໍາປີຂອງຄູ່ຮ່ວມງານ ແລະ ຂະບວນການທັງໝົດ.
- d. ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຍຸດທະສາດໄລຍະຍາວໃຫ້ແກ່ການຄໍາປະກັນ ແລະ ເງິນອຸດໜູນທີ່ມີທາແຮງ ເພື່ອຮັບປະກັນເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຄໍາປະກັນໃຫ້ບັນລຸໄດ້.

ລະດັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນສຳລັບການສຳຫຼວດການຄ້າປະກັນ

1. ເຫດຜົນ

ເປົ້າໝາຍຂອງການສຳຫຼວດຊາວກະສິກອນແມ່ນເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນກະສິກຳຂອງຊາວກະສິກອນຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ.

ການສຳຫຼວດນີ້ຈັດຂຶ້ນໃນ ໄລຍະທີ 2 – ການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ

ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງຂອງຊາວກະສິກອນ - ໃນ 10

ໄລຍະໃນການພັດທະນາໂຄງການຄ້າປະກັນການປູກຝັງແຫ່ງຊາດ: ຄູ່ມືແນະນຳ, ພັດທະນາສຳລັບກອງປະຊຸມ ASEAN-CRN.

ໄລຍະການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ແມ່ນບາດກ້າວອັນສຳຄັນໃນການພັດທະນາໂຄງການເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ກຳນົດຕົວກຳນົດການທີ່ສຳຄັນສຳ ລັບຜູ້ຖານຂອງໂຄງການ. ຜ່ານການວິເຄາະການເກັບກຳຂໍ້ມູນຂອງ

ຊາວກະສິກອນ ແລະ ລະດັບຊາດທີ່ໄດ້ເກັບກຳໃນໄລຍະຜ່ານມາ 2,

ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນການກຳນົດຄວາມສ່ຽງທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ,

ຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງຂໍ້ມູນ ແລະ ຂໍ້ມູນຄວາມສ່ຽງ, ຊ່ອງທາງການແຈກຢາຍທີ່ມີທ່າແຮງ,

ຮູບແບບການເຂົ້າເຖິງຊາວກະສິກອນ, ຄວາມຕ້ອງການເງິນອຸດໜູນ ແລະ

ອົງປະກອບທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງທີມງານຄ້າປະກັນພືດພັນແຫ່ງຊາດ.

ການສຳຫຼວດທີ່ຄ້າຍຄືກັນໄດ້ດຳເນີນໃນເດືອນມີນາ, 2015 ໃນເຂດໂຄງການ G4INDO ໃນ East Java.

ຍ້ອນວ່າເປົ້າໝາຍຂອງ G4INDO ແມ່ນເພື່ອສະໜັບສະໜູນລັດຖະບານອື່ນໂດຍເຊຍ ແລະ

ກະຊວງກະສິກຳ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຄ້າປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳຂອງຕົນໃຫ້ປະສົບຜົນສຳເລັດ,

ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ທີມງານ G4INDO ຕ້ອງມີທັດສະນະຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ກ່ຽວກັບ

ສິ່ງທ້າທາຍ/ຄວາມສ່ຽງດ້ານການຜະລິດກະສິກຳໃນປະຈຸບັນຂອງຊາວກະສິກອນ.

ຜະລິດຕະພັນທີ່ເໝາະສົມສາມາດອອກແບບ ແລະ ແຈກຢາຍ. ອົງຕາມວິທີການ,

ການສຳຫຼວດນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຖືກຕ້ອງທາງສະຖິຕິ ຫຼື ມີວິທີການວິທະຍາສາດສູງ.

ເປົ້າໝາຍແມ່ນເພື່ອຮຽນຮູ້ຈາກຕົວແທນຍ່ອຍຂອງຊາວກະສິກອນ ກ່ຽວກັບ ປະສົບການ ແລະ

ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາ.

2. ການສຳຫຼວດ

ຊາວກະສິກອນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການສຳພາດ ບໍ່ຄວນມີສ່ວນຮ່ວມກັບໂຄງການຄ້າປະກັນທາງດ້ານກະສິກຳ.

ໂດຍວິທີທາງການ, ຜູ້ສຳພາດຍັງສາມາດເບິ່ງແຜນການຂອງຊາວກະສິກອນ

ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຊາວກະສິກອນກຳລັງອະທິບາຍ,

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນອາດຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານການເດີນທາງໃນບາງພື້ນທີ່.

ການສົນທະນາຂອງຊາວກະສິກອນຄວນສຸມໃສ່ການເຂົ້າໃຈສະຖານະການຊາວກະສິກອນ, ຂໍ້ມູນຄວາມສ່ຽງ, ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອ, ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີມືຖື ແລະ

ລາຍລະອຽດອື່ນໆທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາໂຄງການຄ້າປະກັນພືດພັນແຫ່ງຊາດທີ່ມີປະສິດທິພາບ.

ວິທີການສຳຫຼວດແມ່ນການສົນທະນາ ທີ່ບໍ່ເປັນທາງການໃນຫຼາຍໆຫົວຂໍ້ທີ່ກົງກັນ

ຂ້າມກັບຄຳຖາມທີ່ເຄັ່ງຄັດທີ່ມີຫຼາຍທາງເລືອກ. ການສົນທະນາແມ່ນມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະມີການພົວພັນກັບຄືນ

ໄປມາລະຫວ່າງຊາວກະສິກອນ ແລະ ກຸ່ມ. ວິທີນີ້ມີປະສິດທິຜົນ, ເຮັດໃຫ້ການສົນທະນາມີລັກສະນະເປັນທຳມະ

ຊາດກວ່າ, ໂດຍຊາວກະສິກອນໄດ້ອະທິບາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຈຸດຕ່າງໆ.

3. ຄຳຖາມການສຳຫຼວດ

1. ພາກແນະນຳ

- a. ການແນະນຳໂດຍຫຍໍ້ຂອງຜູ້ສຳພາດ
- b. ອະທິບາຍເປົ້າໝາຍຂອງການສົນທະນານີ້
- c. ຖາມຊາວກະສິກອນວ່າລາວ/ນາງເຕັມໃຈທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມ

2. ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຄອບຄົວຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ການດຳເນີນງານດ້ານກະສິກຳ

- a. ຈຳນວນສະມາຊິກຄົວເຮືອນ ແລະ ອົງປະກອບຂອງຄົວເຮືອນ
- b. ເນື້ອທີ່ດິນປູກຝັງ ແລະ ຈຳນວນທົ່ງນາ
- c. ຊາວກະສິກອນເຕັມຕົວ ຫຼື ຍັງມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳລາຍໄດ້ເພີ່ມເຕີມບາງຢ່າງ, ກິດຈະກຳໃດ
- d. ລາວເປັນເຈົ້າຂອງທົ່ງນາ ຫຼື ແມ່ນລາວເຊົ່າ, ການຈັດແບ່ງການປູກພືດ
- e. ໄລຍະເວລາຂອງລະດູການ, ພືດທີ່ປູກໃນລະດູຝົນ, ລະດູແລ້ງ
- f. ຜົນຜະລິດສະເລ່ຍທີ່ໄດ້ຮັບໃນປີທີ່ຜ່ານມາ (ຕໍ່ການເກັບກ່ຽວ) ທີ່ປະກອບເປັນ "ຜົນຜະລິດທີ່ດີ/ທີ່ດີທີ່ສຸດ"
- g. ການເກັບກ່ຽວລະດູການທີ່ຜ່ານມາ, ສຸມໃສ່ເຂົ້າ: ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຜະລິດທີ່ດີທີ່ສຸດ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້
- h. ລາວຈັດການການເງິນການປູກພືດແນວໃດ: ຈ່າຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດຈາກກະເບົາຂອງຕົນເອງ, ຍື່ມເງິນ, ເຮັດວຽກພາກສະໜາມທັງໝົດດ້ວຍແຮງງານຄອບຄົວ ແລະ ອື່ນໆ.
- i. ວັດສະດຸສົນເຂົ້າທີ່ຊື້ແມ່ນຫຍັງ? ແນວພັນ, ຝຸ່ນ, ສານເຄມີ ແລະ ອື່ນໆ
- j. ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຍີ່ຫໍ້ໃນວັດສະດຸສົນເຂົ້າ, ພວກເຂົາຊື້ທຸກໆລະດູການບໍ່? ພວກເຂົາຊື້ຈາກໃຜ?
- k. ໃຜຊື້ການຜະລິດ, ລາຄາມີການປ່ຽນແປງ, ມັນຖືກກຳນົດໂດຍລັດຖະບານ?
- l. ມີໃຜມາຝຶນທີ່ຂອງທ່ານເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນຜົນຜະລິດດ້ວຍການສຳຫຼວດ ຫຼື ການເອົາພືດຜົນບໍ່?

3. ລາຍການລະອຽດຕົ້ນທຶນການຜະລິດ

- a. ຕື້ມຂໍ້ມູນໃສ່ໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້ ກ່ຽວກັບ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງການຜະລິດ.
- b. ແຫຼ່ງທຶນໃດທີ່ຕ້ອງການຊື້ວັດສະດຸສົນເຂົ້າ ແລະ ຄ່າຈ້າງແຮງງານ?

ພືດ		
ເຂດການປູກຝັງ		
ວັນທີລະດູການປູກຝັງ		
ວັນທີລະດູການເກັບກ່ຽວ		
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ	ສະກຸນເງິນດັງ	ຄ່າເຫັນ
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສົນເຂົ້າ		
ເມັດພືດ		
ຝຸ່ນ 1		
ຝຸ່ນ 2		
ຢາຂ້າສັດຕູພືດ		
ສານກຳຈັດສັດຕູພືດ/ອື່ນ		
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສົນເຂົ້າອື່ນໆ		
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສົນເຂົ້າທັງໝົດ		
ຄ່າແຮງງານ ແລະ ອື່ນໆ		
ການກຽມອະນຸບານ, ປູກພືດ		
ການກຽມສະຖານທີ່		
ການການຕົ້ນ		
ຊົນລະປະທານ		
ການກຳຈັດວັດຊະພືດ		

ການນຳໃຊ້ຜູ້ນ ແລະ ສານເຄມີ		
ການເກັບກຽວ		
ຂະບວນການຫຼັງການເກັບກຽວ		
ການບັນຈຸໃສ່ຖົງ - ຕົ້ນທຶນຂອງຖົງ		
ການຂົນສົ່ງໄປຕະຫຼາດ		
ຄ່າແຮງງານ ແລະ ຄ່າອື່ນໆ		
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດ		
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ເຮັກຕ້າ		
ຄ່າແຮງງານ ແລະ ອື່ນໆ		
ການກຽມອະນຸບານ, ປູກພືດ		
ການກຽມສະຖານທີ່		
ການການຕົ້ນ		

4. ບັນທຶກຄວາມສ່ຽງ

- a. ເມື່ອການເກັບກຽວຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ດີ, ມັກຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນໃນລະດູການ? ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້: ໄພແຫ້ງແລ້ງ, ພະຍຸ, ຜົນທີ່ເຜີດປົກກະຕິ, ພະຍາດ, ສັດຕູພືດ (ແມງໄມ້, ເຊືອເຫັດ, ...), ສັດກິນ ຫຼື ທຳລາຍພືດ (ໜູ ແລະ ອື່ນໆ), ການໜັງຕີງຂອງລາຄາຕະຫຼາດ, ສິນຄ້າຂາດຕະຫຼາດ, ການລັກ, ໜາກເຫັບຕົກ, ນຳຖ້ວມ, ...
 - 1. ຄວາມສ່ຽງສູງສຸດຂອງການຂຸດຄົ້ນຢ່ອຍທີ່ດີທີ່ສຸດ.
 - 2. ເປີເຊັນການສູນເສຍປະສົບການໃນລະດູການທີ່ຜ່ານມາ, ປີທີ່ຜ່ານມາ?
 - 3. ການປ່ຽນແປງສາເຫດຂອງຜົນຜະລິດຢ່ອຍທີ່ດີທີ່ສຸດ?
- b. ປະຈຸບັນທ່ານຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງແຕ່ລະອັນແນວໃດ - ຕົວຢ່າງ: ການຊົນລະປະທານສຳລັບໄພແຫ້ງແລ້ງ ຫຼື ສານເຄມີສຳລັບສັດຕູພືດບາງຊະນິດ?
- c. ຖ້າບໍ່ມີລາຍຮັບຈາກການເກັບກຽວ, ທ່ານຈະມີເງິນມາປູກແນວໃດໃນລະດູການໜ້າ? ເປັນໄປໄດ້: ຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນອາຫານທີ່ກິນໃນແຕ່ລະມື້, ອີງໃສ່ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານສະບຽງອາຫານຫຼາຍຂຶ້ນ, ເອົາເງິນກູ້ຢືມ, ອີງໃສ່ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ອື່ນ, ເອົາເດັກນ້ອຍອອກຈາກໂຮງຮຽນ, ຂາຍສັດລ້ຽງ, ເງິນສົດຈາກກິດຈະກຳທີ່ບໍ່ແມ່ນກະສິກຳ.
- d. ຊາວກະສິກອນຈະເຮັດແນວໃດແຕກຕ່າງກັນ ຖ້າຫາກວ່າການປູກພືດຂອງຕົນຈະໄດ້ຮັບການຄ້າປະກັນ: ເມັດພືດອື່ນໆ, ຜຸ່ນຫຼາຍ, ຜູ້ສະໜອງອື່ນໆ, ບໍ່ເອົາສິນເຊືອອີກຕໍ່ໄປ, ເງິນເດືອນໜ້ອຍ/ເງິນຈາກແຮງງານບາດເຈັບ.

5. ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອ

- a. ທ່ານເຄີຍກູ້ຢືມເງິນເພື່ອປູກຝັງບໍ່? ທ່ານຮູ້ຈັກຄົນອື່ນທີ່ເອົາເງິນກູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່?
- b. ບ້ານຂອງທ່ານມີກຸ່ມເງິນຝາກປະຢັດບໍ່?
- c. ທະນາຄານ, ອົງການ NGO ຫຼື ໂຄງການຂອງລັດຖະບານໃດທີ່ໃຫ້ເງິນກູ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ?
- d. ທ່ານຮູ້ອັດຕາດອກເບ້ຍເງິນກູ້ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍຄືນໃນລະດູການ ຫຼື ເມື່ອເກັບກຽວເຂົ້າເທົ່ານັ້ນ?
- e. ພໍ່ຄ້າ ຫຼື ຜູ້ຄ້າຂາຍກະສິກຳໃຫ້ສິນເຊື່ອແກ່ຊາວກະສິກອນບໍ່? ສິນເຊື່ອນີ້ເຮັດວຽກແນວໃດ?
- f. ຖ້າຊາວກະສິກອນເຮັດຜິດຫົນໃນເງິນກູ້ທີ່ເປັນທາງການນີ້, ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າມັນຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ?
- g. ຖ້າທ່ານສາມາດກູ້ຢືມເພື່ອເຮັດໄຮ່, ທ່ານຢາກໄດ້ບໍ່?

6. ການໃຊ້ໂທລະສັບມືຖື

- a. ໃຊ້ຊືມກາດ, ເອີອຊ່າຍໃດ?
- b. ທ່ານ SMS ເລືອຍບານໃດ?
- c. ໃຊ້ອິນເຕີເນັດໃນໂທລະສັບ ຫຼື ເງິນມືຖື?

7. ທາງເລືອກການຄ້າປະກັນ

- a. ທ່ານມີຜະລິດຕະພັນຄ້າປະກັນບໍ່? ທ່ານເຄີຍຢູ່ໃນອະດີດບໍ່? ຜະລິດຕະພັນດີບໍ່, ພວກເຂົາໄດ້ຊົດເຊີຍທ່ານເມື່ອພວກເຂົາຄວນບໍ່?
- b. ທ່ານມີບໍລິສັດ ຫຼື ຍີ່ຫໍ້ຄ້າປະກັນທີ່ທ່ານໄວ້ວາງໃຈບໍ່?
- c. ທ່ານໄດ້ຍືນ ກ່ຽວກັບ ໂຄງການຄ້າປະກັນການປູກຜັງຂອງລັດຖະບານ
- d. ສຳລັບໂຄງການຄ້າປະກັນການປູກຜັງ, ທ່ານຄິດວ່າຄວາມສ່ຽງທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະກວມເອົາແມ່ນຫຍັງ?
- e. ທ່ານຄິດວ່າອັນໃດຈະເປັນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການເຂົ້າເຖິງຄ້າປະກັນ – ມີບໍລິການ ຫຼື ໂຄງການທີ່ຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ໃນປັດຈຸບັນບໍ່?

8. ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ

- a. ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວກະສິກອນ - ທ່ານຂຶ້ນກັບກຸ່ມຊາວກະສິກອນບໍ່?
- b. ຊາວກະສິກອນໃນເຂດຂອງທ່ານເປັນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງບໍ່? ພວກເຂົາສະໜັກໃຈ ຫຼື ຕ້ອງການບໍ່?
- c. ຜົນປະໂຫຍດສຳລັບອົງການຈັດຕັ້ງແມ່ນຫຍັງ?

ຂໍ້ສະເໜີອື່ນໆເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ປະກອບເຂົ້າໃນການພັດທະນາໂຄງການຄ້າປະກັນແຫ່ງຊາດ:

- 1. ກ່ຽວກັບ ການປະເມີນນະໂຍບາຍຄ້າປະກັນໃນປະຈຸບັນ, ພວກເຮົາສະເໜີໃຫ້ລວມເອົາກໍລະນີສຶກສາ ກ່ຽວກັບ ເງື່ອນໄຂຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອລູກ.
- 2. ກ່ອນທີ່ຈະເປີດຕົວໂຄງການຢ່າງເຕັມທີ່, ເອກະສານຄູ່ມືອາດຈະຕ້ອງການປະກອບມີການອອກກົດ ໝາຍເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ. ໂຄງການທີ່ຈະເປີດຕົວກໍຄວນຈະອີງໃສ່ຜົນຂອງການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້.
- 3. ການພັດທະນາການຈັດປະເພດຄວາມສ່ຽງ ແລະ ການຈັດປະເພດຂັ້ນລຳດັບ - ເນື່ອງຈາກອັດຕາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງການຮຽກຮ້ອງຈະຂຶ້ນກັບປະເພດຂອງຄວາມສ່ຽງສູງ;
- 4. ການຈັດຫາຂອບເຂດບັງຄັບສຳລັບການປູກຜັງສະເພາະ ແລະ ເປັນທາງເລືອກສຳລັບຊາວກະສິກອນທີ່ມີລາຍໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ.

